

การพัฒนาทักษะการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวโครงสร้างของวรรณกรรมสำหรับ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

The development of literary critical reading skills taught in accordance
with the composition structure of literature theory for 4th year Thai
language students, Faculty of Education, Chaiyaphum Rajabhat University

Received:	June	1, 2022
Revised:	July	4, 2022
Accepted:	July	12, 2022

พัทธนันท์ พาป้อ (Phatthanant Phapor)*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการวิจารณ์วรรณกรรม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2564 จำนวน 287 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2564 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านเชิงวิจารณ์ จำนวน 57 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาการอ่านเชิงวิจารณ์ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ สถิติพื้นฐานที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย โดยพิจารณาจากความแตกต่างของใช้สูตร t-test แบบ dependent คำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะ; การอ่านเชิงวิจารณ์; ทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม

* อาจารย์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

Lecturer, Department of Thai Language, Faculty of Education, Chaiyaphum Rajabhat University,

E-mail: thaieducpru@gmail.com

Abstract

This research aims to improve literary critical reading skills for 4th year students in Thai language taught using the structural theory of literature. The samples used in the research were the 4th year students in Thai Language of the 2021 academic year, 57 people enrolled in the criticism reading academics, the research instruments include the literary critical reading skills Academic Learning Management Plan (TQF.3) and the achievement test. Based on the differences, using dependent t-test formulas is calculated using ready-made programs.

The finding of this results revealed the compared the post test scores of the sample students taught in structural theory, statistically significantly higher than pre test scores at .05.

Keywords: the development; of literary critical reading skills; the structural theory of literature

บทนำ

สถาบันอุดมศึกษามีบทบาทอย่างสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้กับบ้านเมืองและมีบทบาทชี้นำสังคมมาโดยตลอดซึ่งสังคมทั่วไปให้การยอมรับและให้ความสำคัญกับสถาบันอุดมศึกษาว่าเป็นเสาหลักที่ประชาชนและองค์กรต่าง ๆ สามารถพึ่งพาได้ เมื่อมีปัญหาต้องแก้ไขด้วยวิชาการและปัญญา ความหวังของสังคมและภารกิจที่มีอยู่ทำให้สถาบันอุดมศึกษาต้องใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่ให้ครบถ้วนและรักษาความเชื่อมั่นศรัทธาของสังคมให้คงอยู่ตลอดไป ซึ่งภารกิจหลักที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องปฏิบัติ 4 ประการ คือ การจัดการเรียนการสอน (ผลิตบัณฑิต) การวิจัย (สร้างองค์ความรู้) การให้บริการวิชาการแก่สังคม (เป็นที่พึ่งของสังคม) และการทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม (รักษาเอกลักษณ์ของชาติ) การดำเนินการตามภารกิจดังกล่าว จึงมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศทั้งในระยะสั้นและระยะยาว (Meesuk, Pradit. & Theerakul, Thongthom., 2008) ในโลกยุค “สังคม แห่งความรู้ ยุคโลกาภิวัตน์ และยุคการเปลี่ยนแปลง” การจัดการเรียนรู้จำเป็นต้องปรับตัว เปลี่ยน กระบวนทัศน์ใหม่ เปลี่ยนวิธีการเรียนรู้ใหม่ โดยเรียนรู้ให้เร็วกว่าคู่แข่ง เรียนรู้ให้สัมพันธ์กับการ ทำงาน และเรียนรู้เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อการก้าวสู่สังคมฐานความรู้ (Knowledge based society) (Ministry of Education, Department of Education, 2011: 73) ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการเทคโนโลยีต่าง ๆ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมเป็นอย่างมาก ประกอบกับเทคโนโลยีเองก็ได้มีการพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของมนุษย์อยู่เสมอ ดังนั้นการใฝ่หาความรู้ที่เพิ่มขึ้น และต่อเนื่องตลอดเวลาจึงเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งทำให้ในสังคมมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เมื่อคนในสังคมมีการพัฒนาตนเองแล้วจะส่งผลให้สังคมมีการพัฒนาไปด้วย (Chatbanyachai, Suphatra., 2005: 26-28)

ดังนั้นในการจัดการศึกษาในปัจจุบันจึงต้องปรับเปลี่ยนให้ตอบสนองกับทิศทางการผลิตและ การพัฒนากำลังคนดังกล่าว โดยมุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในศตวรรษ ที่ 21 เพื่อให้ได้ทั้งความรู้และทักษะที่จำเป็นต้องใช้ในการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศท่ามกลางกระแสแห่งการเปลี่ยนแปลง ซึ่งทักษะสำคัญจำเป็นในโลกศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วยทักษะที่

เรียกตามคำย่อว่า 3Rs ประกอบด้วย อ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็น และ 8Cs ประกอบด้วย ทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา ทักษะด้านการสร้างสรรค์ และนวัตกรรม ทักษะด้านความเข้าใจต่างวัฒนธรรม ต่างกระบวนทัศน์ ทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ ทักษะด้านการสื่อสาร สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทักษะอาชีพ และทักษะการเรียนรู้ และความมีเมตตา กรุณา วินัย คุณธรรม จริยธรรม (Office of the Secretariat of the Education Council, 2017: 16) ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ นั้น อาจารย์ผู้สอน จำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับธรรมชาติของการจัดการศึกษา หรือการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมี ลักษณะเฉพาะและแตกต่างจากการจัดการเรียนการสอน ในระดับอื่น โดยประเด็นสำคัญที่อาจารย์ผู้สอนต้องเข้าใจ เป็นเบื้องต้น ได้แก่ จุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษา ธรรมชาติของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา และหลักสูตรระดับอุดมศึกษา เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงเข้าไปสู่การจัดการเรียนการสอน ในระดับนี้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ (Ma-aun, Ranumas., 2016: 169)

กระบวนการสอนอ่านนั้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนอ่านจับใจความระบุเหตุผล และข้อเท็จจริงกับข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน ตีความคำยากในเอกสารวิชาการ อ่านหนังสือตามความสนใจ อ่านวิเคราะห์คุณค่าที่ได้รับจากการอ่านงานเขียน อย่างหลากหลายเพื่อนำไปใช้แก้ปัญหาชีวิต ตีความ สรุปความ ทำแผนภูมิภาพโครงเรื่องหรือแผนภูมิรูปภาพ ความคิด (Ministry of Education, Department of Education, 2011: 4) ซึ่งผู้เรียนต้องใช้วิธีการอ่านวิเคราะห์จึงจะเข้าใจเจตนาของผู้เขียน เข้าใจเนื้อเรื่อง และสามารถสรุปความคิดเกี่ยวกับงานเขียนนั้น โดยผู้อ่านจะต้องอ่านอย่างพิจารณาแล้วใช้ ความคิดอย่างไตร่ตรอง แยกแยะ จับใจความสำคัญหาข้อมูลมาตอบคำถาม เปรียบเทียบข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ สรุปตัดสินใจและประเมินค่าในสิ่งที่อ่านสรุปได้ว่า การอ่านวิเคราะห์เป็นความสามารถที่ต้องใช้การคิดวิเคราะห์ ควบคู่กันไปด้วยจึงจะทำให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ความ ตีความ และสรุปความจากเรื่องที่อ่านอย่างมีประสิทธิภาพ (Kuhaphinan, Chaweewan., 1999: 168) ดังนั้น การอ่านวิเคราะห์ เป็นการอ่านเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ โดยการพิจารณาลักษณะเนื้อหา การตีความ เนื้อหา และการวิพากษ์วิจารณ์เนื้อหา เพื่อช่วยให้พิจารณาเรื่องที่อ่านอย่างละเอียดค้นพบข้อเท็จจริง เข้าใจความ คิดเห็นของผู้เขียน และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล (Adler and Van Doren, 1972 : 60, Potter 2005, referred to in Krataithong, Chayaphorn., 2009: 13)

การอ่านวรรณกรรม หรืองานประพันธ์นั้น จะก่อให้เกิดสททางอารมณ์ จึงเสี่ยงไม่ได้ที่ผู้อ่านจะมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบวรรณกรรมชิ้นหนึ่ง ๆ ต่างจากการอ่านสารคดี หรือตำราวิชาการที่มุ่งจะเข้าใจเนื้อหาเพื่อเก็บเกี่ยวความรู้เป็นหลัก การอ่านวิเคราะห์ วิวิจารณ์ เป็นการวิเคราะห์หาข้อเท็จจริง หรือแนวคิดที่ต้องการจากข้อมูล โดยแบ่ง ข้อมูลทั้งหมดออกเป็นส่วน ๆ และพิจารณาความสัมพันธ์ ซึ่งในการอ่านวิเคราะห์ วิวิจารณ์วรรณกรรมนั้น ผู้อ่านจะต้องจำแนกแยกแยะได้ว่า รูปแบบของงานประพันธ์ที่อ่านนั้นเป็น อะไร เช่น นิทาน บทละคร นวนิยาย เรื่องสั้น บทร้อยกรอง บทความ ฯลฯ พิจารณาว่า เนื้อหาประกอบด้วยอะไรบ้าง โดยแยกเนื้อเรื่องออกเป็นส่วน ๆ ให้เห็นว่าใคร ทำอะไร ที่ไหนเมื่อไร อย่างไรพิจารณาแต่ละส่วนให้ละเอียดลงไปที่ประกอบกันอย่างไร หรือประกอบด้วยอะไรบ้าง วิเคราะห์ตรรกะของผู้แต่งเพื่อทราบจุดมุ่งหมายที่อยู่เบื้องหลังผ่านทางภาษาและถ้อยคำที่ใช้ เป็นต้น (Charoenwongsak, Kriangsak., 2003: 3)

การวิจารณ์ คือ การพิจารณาถึงคุณค่าของวัตถุแห่งการวิจารณ์ การวิจารณ์วรรณกรรมจึงหมายถึงการพิจารณาว่าวรรณกรรมนั้นๆ มีคุณค่าหรือไม่ ประการใด การวิจารณ์วรรณกรรมมีลักษณะเป็นการให้ข้อคิดเห็นของผู้วิจารณ์ที่มีต่อวรรณกรรมนั้นๆ จึงไม่มีถูกไม่มีผิด คำวิจารณ์ต่อวรรณกรรมขึ้นเดียวกันอาจแตกต่างกันไปในแต่ละคนเป็นธรรมดา นอกจากนี้ การวิเคราะห์และวิจารณ์วรรณกรรม ทำให้ทราบถึงข้อดีข้อด้อยของวรรณกรรมชิ้นนั้น และเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านตลอดจนงานเขียนของตนเองให้ดียิ่งขึ้นได้

ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาการอ่านเชิงวิจารณ์ ซึ่งเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวิเคราะห์ลักษณะของวรรณกรรมไทยหลังได้รับอิทธิพลตะวันตก บริบทของสังคมที่ส่งผลต่อวรรณกรรมแต่ละสมัย ทฤษฎีวรรณคดีวิจารณ์กับการประยุกต์ใช้วิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรมไทย การนำเสนอบทวิจารณ์วรรณกรรมได้อย่างสร้างสรรค์ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่านเชิงวิจารณ์ แนวทางการอ่านเชิงวิจารณ์ โดยพิจารณาข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น ความหมายตรง ความหมายแฝง การใช้ภาษา สัญลักษณ์ น้ำเสียงและเจตนาของผู้แต่ง ฝึกอ่านเชิงวิจารณ์จากตัวบทประเภทสารคดี บันเทิงคดี กวีนิพนธ์และตัวบทวัฒนธรรมอื่น ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำทฤษฎีวรรณกรรมวิจารณ์ทั้งของไทยและต่างประเทศ โดยใช้ในการวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน วรรณกรรมทั่วไป ศึกษาค้นคว้าและพัฒนาความรู้ของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง สามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ได้เหมาะสม สามารถบูรณาการกับศาสตร์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอด้วยการอภิปรายและนำเสนอในรูปแบบของรายงานเชิงวิชาการได้ จากการสังเกตผลคะแนนจากการวัดและประเมินความสามารถทางการเขียนเชิงวิจารณ์วรรณกรรมจากแบบทดสอบระหว่าง และปลายภาคเรียนในส่วนการเขียนวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรม พบว่าคะแนนนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง และน้อย ซึ่งในส่วนนี้พบปัญหาด้านการเขียนวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรมหลายประการ เช่น การเขียนที่มีเนื้อหาขาดการวิเคราะห์วิจารณ์ การเขียนเนื้อหาที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนกำกวม การเขียนที่ไม่มีรายละเอียดข้อมูล ทฤษฎี หลักการ แนวคิด ข้อเท็จจริงและเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่งมาสนับสนุนหรือรองรับเนื้อหาที่ตนเองเขียน การเขียนไม่ตรงประเด็น การเขียนคำสะกดผิด ทั้งตัวการ์นต์ และตัวสะกด การเขียนที่ขาดการนำเสนอประเด็นใหม่ ๆ หรือนำเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์ตามโจทย์ต้องการน้อย เป็นต้น

จากปัญหาด้านการเขียนวิจารณ์ของผู้เรียนในรายวิชาดังกล่าว จึงเห็นควร และต้องการที่จะพัฒนาทักษะการวิจารณ์ของนักศึกษา เพื่อพัฒนาทักษะในการวิจารณ์วรรณกรรมของนักศึกษา เพื่อนำไปสู่การเขียนเพื่อนำเสนอบทวิจารณ์วรรณกรรมได้อย่างสร้างสรรค์ โดยใช้ความรู้ในเนื้อหาวิชาบูรณาการกับทักษะการคิดวิเคราะห์เพื่อการวิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ตามแนวทางของโครงสร้างองค์ประกอบของวรรณกรรม ประกอบด้วย การตั้งชื่อเรื่อง (Name) การเล่าเรื่อง (Point of view) การดำเนินเรื่อง (Movement of the Story) การสร้างตัวละคร (Character) การสร้างและเสนอฉาก (Setting) โดยนักศึกษานำองค์ประกอบเหล่านี้ไปวิจารณ์วรรณกรรมสำหรับเด็ก เยาวชน หรือวรรณกรรมทั่วไป และนำเสนอผลการวิจารณ์วรรณกรรม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้บูรณาการการเรียนรู้ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ที่เรียนในรายวิชาการอ่านเชิงวิจารณ์กับรายวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรที่เปิดการเรียนการสอน ได้แก่ รายวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน และรายวิชาวรรณกรรมนิทาน ดังนั้นเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการอ่านเชิงวิจารณ์วรรณกรรมเพื่อให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ

ในการแปลสาร หรือข้อความ เพื่อนำไปสู่ขั้นวิเคราะห์ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า อีกทั้งสามารถนำทักษะดังกล่าวไปปรับใช้กับการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้วิชาชีพได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเชิงวิจารณ์วรรณกรรม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม

สมมติฐานการวิจัย

ทักษะการวิจารณ์วรรณกรรม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกัน

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรม

Srisai, Jitnipa.. (2016: 8) กล่าวสรุปเกี่ยวกับการวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมว่า คือ การให้คำตัดสินว่าวรรณคดีและวรรณกรรมนั้นมีคุณค่าหรือบกพร่องอย่างไร ซึ่งการวิจารณ์ควรพิจารณาเนื้อเรื่องว่าเหมาะสม สื่อความ และสื่ออารมณ์ได้ดีเพียงใด มีข้อคิดที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างไร พฤติกรรมของตัวละครมีความเหมาะสมหรือไม่ หากวิจารณ์คำประพันธ์ประเภทร้อยกรองควรพิจารณาเรื่องรูปแบบคำประพันธ์ การใช้คำให้เกิดความงามด้านเสียงและความหมาย หลักการวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรม มีดังนี้

1. ผู้วิจารณ์จะต้องมีความรู้ในเรื่องรูปแบบ ลักษณะคำประพันธ์และวรรณศิลป์ มีประสบการณ์ในการอ่านมาก
2. ผู้วิจารณ์จะต้องอธิบายลักษณะของหนังสือว่าเป็นอย่างไร โดยอ่านความเห็นของผู้รู้ ที่น่าเชื่อถือได้ประกอบการวิจารณ์
3. ผู้วิจารณ์ควรแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวรรณคดีหรือวรรณกรรมเรื่องนั้นว่า ชอบ หรือไม่ชอบ ดีหรือไม่ดี โดยมีเหตุผลประกอบที่น่าเชื่อถือ
4. ผู้วิจารณ์จะต้องมีใจเป็นกลางปราศจากอคติและไม่ลำเอียง การวิจารณ์จะทำให้ผู้วิจารณ์เข้าใจวรรณคดีและวรรณกรรมในด้านต่าง ๆ ทั้งรูปแบบ เนื้อหา และ วรรณศิลป์ ซึ่งจะช่วยให้เห็นคุณค่าของวรรณคดีและวรรณกรรมนั้นอย่างรอบด้าน

การวิจารณ์วรรณกรรมตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม

Suphanwaich, In-Orn. (2004: 110) กล่าวว่า เมื่อต้องการศึกษากลวิธีในการนำเสนอแนวคิดก็อาจจะต้องพูดถึงโครงเรื่อง ตัวละคร กลวิธีและภาษาที่สื่อแนวคิดนั้น ๆ ออกมาด้วยเพราะแนวคิดจะปรากฏได้ก็ต้องมีองค์ประกอบต่าง ๆ ผู้เขียนอาจเสนอแนวคิดผ่านตัวละคร ผ่านคำพูดบรรยายหรือบทสนทนา ด้วยการพิจารณาสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยเน้นให้เข้าใจแนวคิดได้ดีขึ้น

Nukulkit, Saithip. (2000: 125-138) กล่าวว่า กลวิธีในการเสนอเรื่อง หมายถึง กลวิธีในการแต่ง ทำให้งานอ่าน น่าสนใจ และมีผลต่อการดำเนินเรื่อง ซึ่งผู้แต่งพยายามสร้างขึ้นเพื่อให้งานเขียนของตนมีลักษณะเด่นแปลก และมีคุณค่า โดยทั่วไปกลวิธีในการเสนอเรื่อง มีดังนี้ 1. กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง (Name) 2. กลวิธีการเล่าเรื่อง (Point of view) 3. กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง (Movement of the Story) 4. กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character) และ 5. กลวิธีการสร้างและเสนอฉาก (Setting)

Srisai, Jitnipa. (2016: 9) การพิจารณาเนื้อหาและกลวิธีในวรรณคดีและวรรณกรรม กล่าวว่า เมื่อพิจารณารูปแบบของวรรณคดีและวรรณกรรมแล้ว ควรพิจารณาเนื้อหาและกลวิธีของวรรณคดี และวรรณกรรม ได้แก่ เนื้อเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทเจรจา และแก่นเรื่อง ดังนี้

1. เนื้อเรื่อง ควรพิจารณาเนื้อเรื่องตั้งแต่ ต้นจนจบ การพิจารณาเนื้อเรื่องในวรรณคดีจะต้องอ่านหลายๆ ครั้ง ศึกษาคำศัพท์และความหมายต่างๆ จับใจความ พินิจพิเคราะห์ ถ้าเป็นวรรณคดีที่มีโครงเรื่องจะต้องศึกษาให้รู้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร มีเหตุการณ์ตอนใดน่าสนใจ เนื้อเรื่องเหมาะสมกับยุคสมัยหรือไม่ เป็นต้น

2. โครงเรื่อง เป็นการวางกรอบและแนวทางในการสร้างเรื่อง โครงเรื่องเดียวกันอาจสร้างเรื่องได้แตกต่างกัน โครงเรื่องมักแสดงความขัดแย้งที่เป็นเหตุของเรื่องราวต่าง ๆ เช่น ความขัดแย้งระหว่างสุเทษณ์กับมัทนา ขุนช้างกับขุนแผน

3. ตัวละคร ควรพิจารณาลักษณะนิสัยตัวละครว่าใครคือตัวเอก พฤติกรรมตัวละครใดน่ายกย่อง น่าตำหนิ ลักษณะนิสัยตัวละครสอดคล้องกับการดำเนินเรื่องหรือไม่โดยพิจารณาจากการกระทำและคำพูดของตัวละคร

4. ฉาก ควรพิจารณาเวลาและสถานที่ของวรรณคดีและวรรณกรรม ฉากที่ปรากฏจะต้องสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง เช่น ฉากในประเทศจีนจากเรื่องสามก๊ก ฉากในป่าจากเรื่องมหาเวสสันดรชาดก กัณท์มัทรี

5. บทเจรจา ควรพิจารณาจากคำพูดของตัวละครเพื่อให้ทราบลักษณะนิสัยและแรงจูงใจที่ทำให้ตัวละครมีพฤติกรรมแบบนั้นๆ

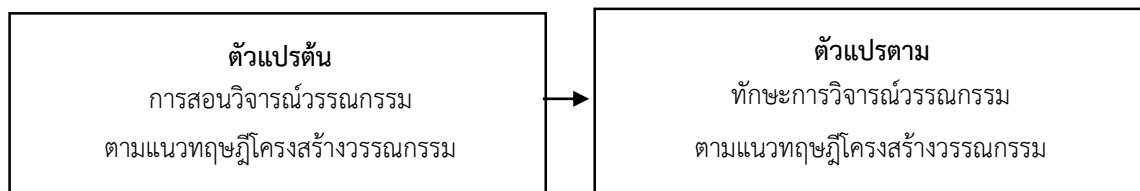
6. แก่นเรื่อง ควรพิจารณาแนวคิดที่กวีมีเจตนาจะเสนอต่อผู้อ่าน โดยแฝงอยู่ในเนื้อเรื่องแก่นเรื่องเป็นสิ่งที่ผู้แต่งใช้ในการวางโครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการแต่งเรื่องส่วนผู้อ่านเมื่ออ่านวรรณคดีและวรรณกรรมจบแล้วจึงพิจารณาแก่นเรื่องเป็นลำดับสุดท้าย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Chapimol, Kundika., Dintlanschool Manoj. and Meesuk, Nida. (2016) ศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรมเยาวชนประเภทบันเทิงคดีที่ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลหนังสือดีเด่นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รางวัลแว่นแก้ว และรางวัลนายอินทร์เอวอร์ด ระหว่างปีพุทธศักราช 2546-2555 งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบของวรรณกรรมเยาวชนประเภทบันเทิงคดีที่ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลหนังสือดีเด่นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รางวัลแว่นแก้วและรางวัลนายอินทร์เอวอร์ด ระหว่างปีพุทธศักราช 2546-2555 โดยวิเคราะห์การสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างบทสนทนา การนำเสนอแก่นเรื่อง การสร้างฉาก และการสร้างมุมมองการเล่าเรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของวรรณกรรมเยาวชนโดยส่วนใหญ่มักมีโครงเรื่องที่ไม่ซับซ้อน นิยมตัวละครแบบสมจริง สร้างบทสนทนาเพื่อการดำเนินเรื่อง มักนำเสนอแก่นเรื่องโดยการกระทำ ของตัวละครเน้นการสร้างฉากแบบสมจริงและนิยมการสร้าง

มุมมองการเล่าเรื่องโดยบุรุษที่หนึ่ง ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ลักษณะกลวิธีการแต่งวรรณกรรมเยาวชนทั้งสามรางวัลนี้มีลักษณะกลวิธีการแต่งที่ใกล้เคียงกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 – 5 ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2564 รวมทั้งสิ้น จำนวน 291 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2564 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านเชิงวิจารณ์ จำนวน 57 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น คือ การสอนวิจารณ์วรรณกรรมตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการวิจารณ์วรรณกรรม

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ การอ่านเชิงวิจารณ์ โดยพิจารณาจากวรรณกรรม เช่น วรรณกรรมสำหรับเด็ก วรรณกรรมสำหรับเยาวชน วรรณกรรมนิทาน วรรณกรรมทั่วไป สารคดี กวีนิพนธ์ เป็นต้น สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม ประกอบด้วย 1. กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง (Name) 2. กลวิธีการเล่าเรื่อง (Point of view) 3. กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง (Movement of the Story) 4. กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character) และ 5. กลวิธีการสร้างและเสนอฉาก (Setting)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนาทักษะการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มีการสร้างเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน

ขั้นตอนการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

การพัฒนาทักษะการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มีขั้นตอนการทดลอง ดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และรายละเอียดของการใช้แบบทดสอบ
2. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมสำหรับนักศึกษาให้นักศึกษาก่อนเรียน (Pre-test) แบบปรนัย จำนวน 60 ข้อ

3. ผู้วิจัยดำเนินสอนวิจารณ์วรรณกรรมตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมเพื่อบรรลุจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามระเบียบวิธีที่วางไว้ในตารางเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ดังตารางที่ 1 ซึ่งมีกิจกรรม ดังนี้

ตารางที่ 1 กำหนดการการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะผู้เรียน

ลำดับ	กิจกรรมพัฒนาทักษะ	เวลา
-	Pre-test (การทดสอบ โดยข้อสอบ จำนวน 60 ข้อ)	2 ชั่วโมง
1	1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่านวิจารณ์วรรณกรรม 2. การวิจารณ์วรรณกรรมตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม - การตั้งชื่อเรื่อง - การเปิดเรื่อง - ด้านกลวิธีการเล่าเรื่อง - การดำเนินเรื่อง	3 ชั่วโมง
2	2. การวิจารณ์วรรณกรรมตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม (ต่อ) - การใช้น้ำเสียง - การสร้างตัวละคร - การสร้างบทสนทนา - การสร้างและเสนอฉาก - การปิดเรื่อง - การนำเสนอแนวคิด/แก่นเรื่อง	3 ชั่วโมง
3	3. การนำเสนอการวิจารณ์สารประเภทบันเทิงคดี 1. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง เด็กหญิงนางฟ้า 2. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง การกลับมาของดาวหางดวงที่ 7	3 ชั่วโมง
4	4. การนำเสนอการวิจารณ์สารประเภทบันเทิงคดี 1. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง เจ้าชายไมวิเศษ 2. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง อาณาจักรขยะहरषา	3 ชั่วโมง
5	5. การนำเสนอการวิจารณ์สารประเภทบันเทิงคดี 1. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง แปดขาหัวใจมนุษย์ 2. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง หิ้งห้อยปีกบางกับการเดินทางของน้ำใส	3 ชั่วโมง
6	6. การนำเสนอการวิจารณ์สารประเภทบันเทิงคดี 1. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง ขวดคนอยู่ไหนใด 2. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง ครุฑน้อย	3 ชั่วโมง
7	7. การนำเสนอการวิจารณ์สารประเภทบันเทิงคดี 1. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง เจ้าชายคอยร้อน เจ้าหญิงคอยเย็น 2. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง สัมสั่มวง	3 ชั่วโมง
8	8. การนำเสนอการวิจารณ์สารประเภทบันเทิงคดี 1. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง พลูโตเล่าเรื่อง ความลับของเอกภพ 2. การวิจารณ์วรรณกรรม เรื่อง ดินแดนสี่สัน	3 ชั่วโมง
-	Post-test (การทดสอบ โดยข้อสอบ จำนวน 60 ข้อ)	2 ชั่วโมง

4. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมสำหรับนักศึกษาให้นักศึกษาก่อนเรียน (Post-test) แบบปรนัย จำนวน 60 ข้อ ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 120 นาที

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย โดยพิจารณาจากความแตกต่างของใช้สูตร t-test แบบ Dependent

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบทักษะการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง

ตอนที่ 1 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบทักษะการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบทักษะการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง แบบรายบุคคล

N	คะแนน		ผลต่าง ของคะแนน	N	คะแนน		ผลต่าง ของคะแนน	N	คะแนน		ผลต่าง ของคะแนน
	ก่อนเรียน	หลังเรียน			ก่อนเรียน	หลังเรียน			ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	24	42	+18	21	23	37	+14	41	20	42	+22
2	24	42	+18	22	24	45	+21	42	24	37	+13
3	21	39	+18	23	20	41	+21	43	23	39	+16
4	24	39	+15	24	19	37	+18	44	20	43	+23
5	22	43	+21	25	21	32	+11	45	21	47	+26
6	23	42	+19	26	23	35	+12	46	22	44	+22
7	20	41	+21	27	24	37	+13	47	21	35	+14
8	21	39	+18	28	25	43	+18	48	20	45	+25
9	20	44	+24	29	18	32	+14	49	23	32	+9
10	19	38	+19	30	20	42	+22	50	20	32	+12
11	21	39	+18	31	21	36	+15	51	24	32	+8
12	23	39	+16	32	23	40	+23	52	23	44	+21
13	21	46	+25	33	23	40	+23	53	21	38	+17
14	22	41	+19	34	21	43	+22	54	20	36	+16
15	19	35	+16	35	20	44	+24	55	22	42	+20
16	21	40	+21	36	25	41	+16	56	24	43	+19
17	23	38	+15	37	22	41	+19	57	20	37	+17
18	23	40	+23	38	23	37	+14	$\bar{X}$	21.84	39.79	+18.30
19	24	42	+18	39	21	45	+24				
20	24	42	+18	40	22	41	+19				

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนแบบรายบุคคลของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 21.84 คะแนนแบบรายบุคคลของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 39.79 คะแนนแบบรายบุคคลของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมีค่าความต่างของคะแนนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นโดยรวมเท่ากับ 18.30

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม

คะแนน	N	Mean	S.D.	t	df	sig
ก่อนเรียน	57	21.84	1.67	34.13	56	.000
หลังเรียน		39.79	1.84			

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนการทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.84 คะแนนการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 39.79 ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาทักษะการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การพัฒนาทักษะการวิจารณ์วรรณกรรมที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการวิจารณ์วรรณกรรม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ที่สอนตามแนวทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ทักษะการอ่านเป็นทักษะสำคัญในการเรียนภาษา การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องฝึกฝนอย่างมีระบบ เพราะการอ่านเป็นทักษะที่สามารถฝึกได้ การอ่านเปรียบเหมือนการสรุปความคิดจากเรื่องที่อ่าน โดยตลอดระยะเวลาที่อ่านนั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องคำนึงอยู่เสมอว่าจะได้รับความรู้หรือความคิดอะไรจากเรื่องราวที่กำลัง

อ่าน นอกจากนี้แล้วผู้อ่านก็ต้องตั้งใจอ่านอย่างจริงจังและคิดตามเรื่องที่อ่าน การอ่านอย่างวินิจวิจารณ์จะส่งผลให้ผู้อ่านได้รับความรู้อย่างแท้จริงซึ่งการรวมรวมความคิดจากเรื่องที่อ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องพิจารณาอย่างละเอียดว่าส่วนใดคือใจความหลัก หรือส่วนสำคัญของเรื่อง ส่วนใดคือใจความรอง และส่วนใดคือส่วนประกอบที่ช่วยเสริมหรือสนับสนุนเรื่องราวหรือข้อความเหล่านั้น (Champa-ngern, Dombut. & Maneekarn, Samniang., 2007: 14-15) จากผลการวิจัยที่นำทฤษฎีโครงสร้างวรรณกรรม ที่มีกลวิธีในการแต่ง ทำให้เรื่องน่าอ่าน น่าสนใจ และมีผลต่อการดำเนินเรื่อง ซึ่งผู้แต่งพยายามสร้างขึ้นเพื่อให้งานเขียนของตนมีลักษณะเด่น แปลก และมีคุณค่า โดยทั่วไปกลวิธีในการเสนอเรื่อง ประกอบด้วย 1. กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง (Name) 2. กลวิธีการเล่าเรื่อง (Point of view) 3. กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง (Movement of the Story) 4. กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character) และ 5. กลวิธีการสร้างและเสนอฉาก (Setting) (Nukulkit, Saithip., 2000: 125-138) นักศึกษาสามารถนำความรู้จากการศึกษามาพัฒนาทักษะในการเรียนเนื้อหาการวิจารณ์วรรณกรรมประเภทต่าง ๆ ได้ดีขึ้นเนื่องจาก ลักษณะของกลวิธีการนำเสนอต้องประกอบด้วยโครงสร้างและองค์ประกอบหลายอย่างรวมกัน โดยแต่ละอย่างมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ากัน หากขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือมีข้อบกพร่องในสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปก็จะส่งผลให้เรื่องนั้นขาดความสมบูรณ์ หรือศาสตร์ของการสื่อสาร ซึ่งเป็นกระบวนการถ่ายทอดสารจากฝ่ายหนึ่ง ที่เรียกว่าผู้ส่งสารไปสู่อีกฝ่ายหนึ่งที่เรียกว่าผู้รับสาร โดยผ่านช่องทางของสื่อ ซึ่งองค์ประกอบของทฤษฎีโครงสร้างของวรรณกรรมนั้นมีกลวิธีในการนำเสนอเรื่องสู่ผู้อ่าน ซึ่งประกอบด้วย กลวิธีเกี่ยวกับรูปแบบการนำเสนอทั้งที่เป็นรูปแบบเรื่องสั้น รูปแบบการร้อยเรียงเรื่องต่าง ๆ เข้าด้วยกันด้วยตัวละครชุดหนึ่ง รูปแบบการใช้สื่อเป็นเครื่องมือในการนำเสนอ รูปแบบการนำเสนอเป็นบทหรือตอน และรูปแบบการปล่อยตามธรรมชาติ ส่วนกลวิธีเกี่ยวกับโครงเรื่องประกอบด้วย การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การสร้างข้อขัดแย้ง การทวนเรื่อง และการปิดเรื่อง เป็นต้น กลวิธีการเล่าเรื่อง หรือกลวิธีเกี่ยวกับมุมมอง (Point of view) เป็นการนำเสนอเนื้อหานวนิยายผ่านผู้เล่าเรื่องว่าใครเป็นผู้เล่า ซึ่งมีทั้งที่เป็นแบบผู้เขียนอยู่นอกเรื่อง หรือผู้เขียนอยู่ในเรื่องนอกจากนี้ ยังมีกลวิธีการนำเสนอตัวละคร อันเป็นเทคนิคการเขียนที่สำคัญเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกและสัมผัสได้ว่าตัวละครมีชีวิตจิตใจและมีความสมจริง ประกอบด้วย การบอกโดยตรง และการบอกโดยอ้อม (Rakmanee. Somkiat., 2008: 690) จากผลการศึกษา Chapimol, Kundika., Dinlanschool Manoj. and Meesuk, Nida. (2016) ที่ศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรมเยาวชนประเภทบันเทิงคดีที่ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลหนังสือดีเด่นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รางวัลแว่นแก้ว และรางวัลนายอินทร์อะวอร์ด ระหว่างปีพุทธศักราช 2546-2555 งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบของวรรณกรรมเยาวชนประเภทบันเทิงคดีที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ รางวัลหนังสือดีเด่นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รางวัลแว่นแก้วและรางวัลนายอินทร์อะวอร์ด ระหว่างปีพุทธศักราช 2546-2555 โดยวิเคราะห์การสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างบทสนทนา การนำเสนอแก่นเรื่อง การสร้างฉาก และการสร้างมุมมองการเล่าเรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของวรรณกรรมเยาวชนโดยส่วนใหญ่มักมีโครงเรื่องที่ไม่ซับซ้อน นิยมตัวละครแบบสมจริง สร้างบทสนทนาเพื่อการดำเนินเรื่อง มักนำเสนอแก่นเรื่องโดยการกระทำ ของตัวละครเน้นการสร้างฉากแบบสมจริงและนิยมการสร้างมุมมองการเล่าเรื่องโดยบุรุษที่หนึ่ง ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ลักษณะกลวิธีการแต่งวรรณกรรมเยาวชนทั้งสามรางวัลนี้มีลักษณะกลวิธีการแต่งที่ใกล้เคียงกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้สอนที่สนใจจะนำวิจัยนี้ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ควรศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบและขั้นตอนต่าง ๆ ของรูปแบบก่อนการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน แต่ทั้งนี้ผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนเนื้อหาต่าง ๆ ได้ตามความเหมาะสมตามบริบทของเนื้อหาที่ผู้สอนจะนำไปใช้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการพัฒนาแนววิธีการสอนร่วมกับแนวคิด ทฤษฎีอื่น ๆ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะในด้านอื่น เช่น การพูด การอ่านจับใจความ การอ่านวิเคราะห์ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น

References

- Champa-ngern, Dombut. & Maneekarn, Samniang. (2007). **Good Reading Tricks** (6^{ed} ed.). Bangkok: Sathaporn Books.
- Chapimon, Kuntika., Dinlansakun Manoch. and Meesuk, Nida. (2016). The literary works as fiction for youth which received book award by the office of the basic education commission, ministry of education, WANKAEO award winning and NAIIN award winning between 2003 – 2012. **Journal of Humanities, Social Sciences, Thaksin University**. 10(2): 127-150. [Online]. Retrieved March 8, 2022. Form <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/HUSOTSU/issue/view/5280>
- ChatBanyachai, Suphatra. (2005). **Learning Process: Concepts Meanings and Lessons in Thai Society Supplementary projects for the community for the community**. Bangkok: Phisit Thai Offset.
- Charoenwongsak, Kriangsak. (2003). **Analytical thinking** (4^{ed} ed.). Bangkok: Succes Media.
- Krataithong, Chayaphorn. (2009). **Development of additional standard-based Thai courses with the process is reverse designed to strengthen the analytical and analytical reading capabilities of middle school students**. Doctor of Education Dissertation Program in Curriculum and Teaching, Faculty of Education, Chulalongkorn University. Bangkok. Thailand.
- Kuhaphinan, Chaweewan. (1999). **Reading and promoting reading**. Bangkok: Silpabankorn.
- Ma-aun, Ranumas. (2016). Effective higher education teaching. **Journal Southern Technology**. 9(2): 169-176. [Online]. Retrieved March 8, 2022. Form https://so04.tci-thaijo.org/index.php/journal_sct/article/view/82156
- Meesuk, Pradit. & Theerakul, Thongthom. (2008). **Graduate Quality Crisis and University Roles Thaksin Academic Book'51 "Thaksin University and the Solution to the National Crisis"** (in Thaksin Academic Project, Thaksin University Songkhla Campus) from August 16–19, 2008.
- Ministry of Education, Department of Education. (2011). **Core Basic Education Curriculum Buddhist Era 2008**. Bangkok: The Shipping and Parcel Printing Company.
- Nukulkit, Saithip. (2000). **Current Thai literature**. (4th ed.). Bangkok: S.R. Printing Mass Products.
- Office of the Secretariat of the Education Council. (2017). **National Education Plan 2017 – 2036**. Bangkok: Chili Pepper Graphics Co., Ltd.
- Rakmanee. Somkiat. (2008). **Course doctrine 361322 literary languages**. Bangkok: Department of Thai Language, Faculty of Humanities, Kasetsart University.

Srisai, Jitnipa. (Editor). (2016). **Literature and literature**. Bangkok: Publisher, Patta Quality Academic Company Limited.

Suphanwaich, In-Orn. (2004). **Literary criticism**. Bangkok: Active Print.